

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 30 września 2015 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. odmówił ubezpieczonej A. B. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. W uzasadnieniu decyzji Zakład wskazał, iż komisja lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 22 września 2015 roku ustaliła, że ubezpieczona nie jest niezdolna do pracy, wobec czego nie spełnia określonych w art. 57 ustawy z 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. nr 153, poz.1227) przesłanek do przyznania wnioskowanego świadczenia. (decyzja -k 38 akt ZUS)

W odwołaniu z dnia 30 października 2015 roku ubezpieczona zaskarżyła powyższą decyzję oraz wniosła o jej zmianę poprzez przyznanie prawa do renty z tytułu czasowej niezdolności do pracy. (odwołanie - k. 2)

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie wywodząc jak w uzasadnieniu decyzji. (odpowiedź na odwołanie - k.3)

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczona A. B. urodziła się w dniu (...). Legitymuje się wykształceniem średnim ogólnym, bez wyuczonego zawodu. (okoliczności bezsporne)

W okresie od 9 lutego 2010 r. do 28 lutego 2014 r. A. B. była zatrudniona w pełnym wymiarze czasu pracy w firmie W (...) w Dobrej, gm. Stryków na stanowisku asystent - sprzedawca.

(okoliczności bezsporne, a nadto świadectwo pracy – k. 5 akt ZUS)

W dniu 21 lipca 2015 r. ubezpieczona złożyła wniosek o przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. (wniosek o rentę z tytułu niezdolności do pracy - k. 1-4 akt ZUS)

U ubezpieczonej rozpoznano zaburzenie lękowe z objawami lękowo-depresyjnymi o łagodnym nasileniu, które z punktu widzenia psychiatrycznego nie powodują jej niezdolności do pracy zawodowej. (pisemna opinia biegłego sądowego specjalisty z zakresu psychiatrii - dr n. med. K. K. - k. 6-8 w zw. z pisemną opinią uzupełniającą – k. 30)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o załączone do akt sprawy akta rentowe ubezpieczonej, jej kompletną dokumentację medyczną oraz wydaną w sprawie opinię pisemną oraz pisemną opinię uzupełniającą wydaną przez biegłego sądowego z zakresu psychiatrii, a zatem biegłego, którego specjalizacja odpowiada rodzajowi schorzeń występujących u ubezpieczonej.

Biegły zapoznał się z przedłożoną dokumentacją lekarską z przebiegu leczenia ubezpieczonej i na podstawie tej dokumentacji oraz badania bezpośredniego, opisał stan jej zdrowia. Opinia pisemna oraz pisemna opinia uzupełniająca biegłego są jasne i obiektywne, opisują stan zdrowia A. B. oraz sporządzone zostały zgodnie z wymaganiami fachowości i niezbędną wiedzą w zakresie stanowiącym ich przedmiot. Biegły psychiatra, analizując dodatkową dokumentację lekarską ubezpieczonej, podtrzymał pierwotną opinię pisemną i zawarte w niej wnioski końcowe, zgodnie z którymi dolegliwości zdiagnozowane u wnioskodawczyni nie powodują jej niezdolności do pracy

Mając powyższe na względzie Sąd uznał zatem w pełni wartość dowodową opinii biegłego wydanych w przedmiotowej sprawie oraz podzielił, jako przekonujące, wnioski wypływające z ich treści. Z uwagi na powyższe okoliczności Sąd uznał, że zebrany materiał dowodowy jest wystarczający do oceny zdolności do pracy ubezpieczonej i tym samym do wydania rozstrzygnięcia.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

W świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego odwołanie ubezpieczonej nie jest zasadne i podlega oddaleniu.

Stosownie do art. 57 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku (Dz. U. z 2016 r., poz. 887 – j.t. ze zm.) o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełni łącznie następujące warunki:

- a) jest niezdolny do pracy całkowicie lub częściowo,
- b) ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy
- c) niezdolność do pracy powstała w okresach wskazanych w pkt 3 art. 57

ww. ustawy, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Przedmiotem sporu w niniejszej sprawie była okoliczność, czy ubezpieczona jest niezdolna do pracy.

Zgodnie z treścią przepisu art. 12 przywołanej już ustawy niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy. Częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Niezdolność do pracy orzeka się na okres nie dłuższy niż 5 lat, natomiast jeżeli według wiedzy medycznej nie ma rokowań odzyskania zdolności do pracy przed upływem 5. lat, niezdolność do pracy orzeka się na okres dłuższy niż lat 5 (art. 13 ust. 2 i 3 ustawy).

Podnieść należy, że poziom posiadanych kwalifikacji, wyznacza zakres pracy, do której można odnosić ocenę zdolności do pracy w rozumieniu art. 12 i 13 ustawy. Inaczej mówiąc, ochrona ubezpieczeniowa służy temu kto utracił zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji, choćby w stopniu częściowej niezdolności do pracy. Należy zatem, przy ocenie częściowej niezdolności do pracy, odnosić się do poziomu posiadanych kwalifikacji, przy czym w każdym przypadku należy zważyć posiadane wykształcenie oraz charakter dotychczasowego zatrudnienia ubezpieczonego i okres tego zatrudnienia. Nie sposób bowiem dokonać oceny posiadanych kwalifikacji, odnosząc się w sposób alternatywny z jednej strony do posiadanego wykształcenia, a z drugiej, do zatrudnienia wykonywanego przez ubezpieczonego. Aktualny jest również pogląd o konieczności ujmowania łącznie aspektu medycznego i ekonomicznego niezdolności do pracy (wyrok Sądu Najwyższego z 10.06.1999 r., 11 UKN 675/98, OSNAPiUS 2000 nr 16, poz. 624).

W ocenie Sądu ustalenia dokonane w toku postępowania nie uzasadniają zmiany zaskarżonej decyzji i nie stanowią podstawy do przyznania ubezpieczonej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Przeprowadzone postępowanie dowodowe wykazało bowiem, że ubezpieczona nie jest osobą niezdolną do pracy w rozumieniu art. 12 ww. ustawy.

Wynika to w sposób jednoznaczny z treści opinii biegłego sądowego o specjalizacji lekarskiej odpowiadającej charakterowi schorzeń występujących u A. B.. Ubezpieczona może zatem wykonywać pracę zgodną z posiadanymi kwalifikacjami.

W konsekwencji, wobec stwierdzenia, iż ubezpieczona nie spełnia ww. koniecznej przesłanki warunkującej, w myśl przepisu art. 57 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, przyznanie uprawnienia do świadczenia rentowego z tytułu niezdolności do pracy, zaskarżoną decyzję organu rentowego uznać należy za prawidłową, a badanie spełnienia pozostałych przesłanek nabycia prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy za bezprzedmiotowe.

Mając powyższe na uwadze Sąd, na mocy art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., oddalił odwołanie uznając je za niezasadne.

R.P.